

LBRIS

We know
books

Carina Badea

**CELE ȘAPTE
FRICI ALE
UMANITĂȚII**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

“Am mai pășit pe Pământ. A fost dureros de greu. Aerul de acolo m-a sufocat. Urâtenia distrugerii m-a orbit. Energiile care circulau printre oameni m-au tras în jos.”

Imaginile vieții de pe Pământ îmi trec prin fața ochilor și corpul îmi este străbătut de un fior. Îmi înfig degetele în marginile mesei, în căutarea echilibrului.

O umezeală rece mi se prelinge în colțurile ochilor și îmi dau seama, cu uimire, că nu am mai plâns niciodată de când m-am întors de pe Pământ. Privirea mea îi evită pe Anticii strânși în jurul mesei rotunde din cristal transparent, în mijlocul căreia vedem cu toții holograma planetei.

“Timpul pe Pământ e linear,” vocea îmi șovăie. “Trecut, Prezent și Viitor. Așa cum am intenționat, progresia liniară le dă oamenilor un sens de direcție, de creștere. Problema e, însă, că îi face să rămână blocați...”

blocați în amintiri din trecut,” spun, cu durerea cuiva care a văzut prea multe.

“Energia trecutului le dă iluzia de stabilitate, de ancorare. Își extrag de acolo înțelesuri pe care le proiectează apoi în viitor, încercând să obțină, în van, senzația de siguranță, de control,” glasul mi se înăsprește, dar durerea nu dispare.

“De aceea, întregile lor vieți se învârt în jurul unui Trecut deja apus și a unui Viitor ce nu a răsărit încă, lăsându-le Prezentul gol și uscat, ca o carapace. Lipsit de viață, de iubire, de conexiune. Noi suntem responsabili pentru asta!”

Lansez cuvintele în spațiul dintre noi și acestea se întorc către mine ca un ecou. Respir adânc, cu intenția de a potoli furia care îmi umple pieptul și vocea.

“Noi suntem Creatorii acelei lumi! Noi am trasat această direcție! Noi suntem cei care au permis ca energiile nefaste să pătrundă pe Pământ!” las o pauză grea, ca o lamă înfiptă în liniște.

“Noi suntem cei care le-au distrus viețile înainte ca acestea să înceapă! Și acum tot noi stăm aici, vorbind despre a stopa acest Experiment? Numim asta un Restart, dar oare luăm în considerare tot ce înseamnă asta, cu adevărat?”

Ultimele cuvinte le rostesc tot cu voce ridicată, un timbru neobișnuit pentru astfel de întâlniri. Tăcerea se așterne între noi și devine asurzitoare. Încerc să îmi adun gândurile pentru a reuși să le transmit celor din Consiliu ceea ce mă macină atât de mult. Un lucru este sigur: am devenit prea emoțională de când am fost pe Pământ.

Liniștea lăsată între noi este străpunsă de vocea puternică

și calmă a lui Aeon, Arhitectul de Lumi.

“Nu e posibil ca tu să ne învinuiești pe noi pentru distrugerile și haosul pe care oamenii l-au creat pe Pământ.”

Inima îmi pompează cu o viteză amețitoare și sângele îmi năvălește în timpane. Nu mă pot abține. Exclam:

“O, ba da! Și încă cum! Nu noi suntem cei care au hotărât care vor fi Legile Vieții de acolo? Nu noi am fost cei care au permis pătrunderea Malevolenților în câmpul energiilor de pe Pământ?” Îmi îndrept umerii și îmi strâng pumnii, în același timp. “Noi am plasat acolo primele suflete! Noi suntem cei care au dus la eșecul acestui experiment!”

Ochii enormi, negri și oblici ai lui Aeon sunt străpuși de un fulger de uimire. Își duce o mână la cristalul violet, sub formă de triunghi, pe care îl poartă pe piept. Pentru o clipă, pare că toate privirile din sală sunt îndreptate către degetele lui acoperite cu piele netedă, albastră, printre care se scurge o lumină caldă, aurie. Atunci când vorbește, într-un final, vocea lui sună liniștit, în contrast cu ceea ce stârnesc în mine aceste cuvinte.

“Eșec? Tu crezi că cineva care setează condițiile pentru un experiment ar putea ști, vreodată, care vor fi rezultatele acestuia? Nu tocmai asta e ideea? Să experimentăm? Să învățăm din greșeli? Să continuăm explorarea chiar și după ce unul dintre experimente se dovedește a fi ceea ce tu numești un eșec?”

Cuvintele lui mă lovesc din plin în plex. Privesc în jos și devin conștientă că îmi tremură mâinile, destul de vizibil. Încerc să le ascund sub masă, cu un efort de a camufla

nervozitatea, deși îmi este evident că un astfel de detaliu nu le scăpa celor din jurul meu, ființe care citesc emoțiile cu aceeași ușurință cu care citesc gândurile.

Nu există modalități de a ne ascunde aici, în această dimensiune. Probabil de aceea a părut atât de distractivă ideea de a crea o lume în care ființele nu doar să-și poată tăinui lumile interioare, ci chiar să aibă lucruri de tănuit.

O lume în care învelișul fizic și dens al corpului să voaleze perfect niște vieți interioare fierbinți și turbulente. O lume în care Adevărul să nu fie singura opțiune. O lume fizică în care să se împletească cei doi poli opuși, existenți în Univers: Binele și Răul. O lume care să servească drept studiu despre cum se comportă ființele într-un astfel de loc.

A fost atât de provocator să creăm acest experiment. Am iubit această creație la fel cât am iubit sufletele curajoase care au decis să-și trăiască viețile într-un corp pe Pământ.

A fost distractiv să le urmărim evoluția. Să observăm cum, ca niște copii mici, se joacă cu focul și fac greșeli. Să urmărim modul în care trăiesc vieți pe care noi, ființele celeste, nu am putut niciodată să le trăim.

Și da, a fost ușor să rămânem detașați. A fost un joc și așa trebuia să rămână. Însă a venit momentul când am aflat că putem să experimentăm vieți pe Pământ fără a trebui să trecem prin naștere și prin uitare.

S-a întâmplat când am descoperit că putem lua locul unor suflete care voiau să plece forțat, punându-și capăt vieții înainte de a le veni timpul. Să le permitem să părăsească planeta, iar noi să îmbrăcăm costumele alcătuite

din corpurile lor, corpuri umane. Să trăim viețile lor așa cum ar fi fost trăite de ei.

Când am făcut asta... am descoperit cât de greu era să fac alegerile așa-zis "corecte" cât timp trăiam într-un corp uman. Orice mică decizie benefică, orice acțiune, semăna cu a merge la război. Da, aveam Liber Arbitru, însă acesta era mult prea ușor de manipulat de către forțele Răului.

Am perceput din plin puterea pe care acestea o aveau asupra minții umane. Deși nu pierdusem legătura cu energia Sursei, lumina din interiorul meu devenea tot mai slabă, pe măsură ce o energie densă, lipicioasă ca o smoală, mă trăgea tot mai jos, către distrugere și moarte.

Tresar când o mână pusă blând pe umărul meu mă readuce la realitate. Vocea caldă a lui Rayden îmi răsună în minte:

"Myrah, mai ești cu noi? Coordonatorul vorbește cu tine."

Devin conștientă de vocea Anticului, care pare să mi se adreseze direct.

"Noi nu vrem să distrugem omenirea mai mult decât vrei tu asta. Însă privește faptele, uită de emoții. Privește liniile temporale disponibile pentru oameni în acest moment."

Holograma se schimbă. Liniile temporale create de alegerile posibile și consecințele acestora pentru oamenii de rând și cei aflați la conducere se desfășoară, cu o viteză amețitoare. Vocea Coordonatorului însoțește imaginile.

"Nu există nicio posibilitate ca ei să se îndrepte către altceva decât propria distrugere. În douăzeci sau treizeci

de ani, va porni un alt război mondial. Acolo vor fi lansate bombe atomice care nu vor distruge doar întreaga planetă Pământ, ci și o bună bucată din Galaxie. Aceste explozii vor avea repercusiuni asupra întregului Univers.”

Roba lungă, argintie, cu care e îmbrăcat Anticul se mișcă ușor atunci când trece prin fața hologramei, arătând cu mâna spre imaginile cu viitorul omenirii. Toate, terminându-se, inevitabil, în foc și durere.

“Nu putem permite un astfel de lucru. Și, conform Legilor Marelui Plan, nu putem interveni direct pentru a-i ajuta să evite acest deznodământ. Există un singur mod de a pune frână: să apăsăm butonul de oprire a experimentului acum, înainte să fie prea târziu,” cuvintele îi sună ca un verdict. “Este pentru binele lor la fel de mult cât este pentru binele nostru. Dacă nu stopăm noi experimentul, Malevolenții vor acapara lumea. Vor deveni mai puternici, își vor mări zona de acces. Este acesta un scenariu pe care ți-l dorești, Myrah?”

Nu, nu îmi doresc asta. Nu aș putea să îmi doresc așa ceva. Însă există ceva ce nu-mi dă pace.

“Și dacă distrugem tot acum, care mai e sensul a tot ce am făcut? A tuturor suferințelor, a încercărilor? A tuturor realizărilor omenești? Pentru ce au trăit ei? Pentru ce trăim noi?”

Coordonatorul mă privește direct. Ochii lui îmi arată că decizia este deja luată. Un gol mi se deschide în inimă. Prin minte îmi trece o amintire: o clipă, cu mii de ani în urmă, când am văzut aprobarea în aceeași ochi. Aceeași

voce care-mi spunea:

“Aveți acceptul nostru. Să-i dăruim acestei planete frumoase o ființă creată după chipul nostru. O creatură care, pe lângă inteligență, să simtă întreaga gamă de emoții. Un loc unde să existe Polaritate și Liber Arbitru, în care Puterea Sursei să aibă șansa să se manifeste printre obstacole și lipsa de sens. Să vedem ce va face Omul cu toate acestea.”

Îmi amintesc speranțele de atunci. Convingerea că frumusețea Pământului va scoate la iveală tot ce-i mai frumos dintr-un om. Îi va permite să se piardă minute în șir în contururile unei frunze verzi sau a unui copac care își leagă crengile bătute de vânt.

Cea mai frumoasă planetă din Univers... aflată la un pas de distrugere.

Tristețea îmi apasă umerii care se lasă tot mai jos. Îi permit capului meu să cadă, rezemându-se pe mâinile sprijinite pe masă, cu palmele alăturate și degetele împletite strâns. Este o povară grea și încă nu am aflat cum să port o astfel de povară.

Credeam că oamenii erau cei care se jucau cu focul. De ceva vreme, o întrebare mi se răsucesc în minte, ca un cuțit: *Oare, în tot acest timp, noi am fost cei care s-au jucat cu focul?*

DOI

“Lasă-mă, nu veni după mine! Tu nu înțelegi! Tu ești ca ei!”

Pieptul îmi este plin de o lavă care este aproape să explodeze și să distrugă totul în calea ei. Înaintez rapid pe culoarele largi ale Templului și nu am decât un singur gând: să plec de aici.

Rayden mă urmărește. Pașii lui prind viteză în urma mea.

“Myrah, oprește-te. Hai să discutăm! Nu eu sunt Inamicul aici. Știi asta, Myrah! Doar știi!” continuă, mai încet, aproape șoptit, însă cuvintele aproape bubuie în capul meu. “Myrah, parcă nu mai ești tu de când te-ai întors ultima oară de pe Pământ.”

Drept răspuns, corpul meu se lansează înainte. Nu-mi doresc decât să ajung undeva departe de aici și să arunc cu obiecte în pereți. Rayden nu are cum să înțeleagă, el nu a

trăit niciodată emoțiile așa cum le trăiesc eu acum. El nu a fost nici măcar o dată pe Pământ!

Într-un sfârșit, ajung în păduricea de lângă Templu și mă opresc, obosită. Sunt conștientă de Rayden, aflat în spatele meu, însă îi ignor prezența. Mă sprijin de un copac și închid ochii. Respir de câteva ori, apoi îi redeschid. Spațiul în care mă aflu prinde alt contur. Frumusețea din jurul meu face ca energia care îmi zvâcnește în piept să fie potolită brusc.

Cuprind cu ochii întregul loc și oftez. Oamenii de pe Pământ cred că pe Jupiter nu există viață. De fapt, trebuie să recunosc: viața de aici este glorioasă. Aflată într-una dintre dimensiunile superioare, tot ce înseamnă viața de pe Jupiter este nevăzută pentru ochiul uman.

Suprafața planetei este aproape albă, strălucitoare, reflectând ca o prismă mișcarea soarelui pe cer, cu nuanțe care devin spectaculoase la răsărit și la apus.

Există și natură aici, însă nu e verde. Suntem înconjurați de plante argintii și aurii, cu frunze lungi și ascuțite, care arată ca niște fulgi de zăpadă atunci când înfloresc. Merg desculță, iar cristalul care acoperă suprafața planetei se simte foarte plăcut sub tălpile mele goale.

Tresar. Pe o creangă stă un animal mic și pufos, albastru-argintiu, asemănător cu pisica pe care o aveam în ultima viață de pe Pământ. O creatură leneșă și blănoasă, care îmi stăpânea inima mai mult decât aș vrea să recunosc.

Amintirea îmi creează un nod în gât. Gândurile îmi alunecă iar în direcția în care au tot alunecat în ultima perioadă.

“Nici măcar o astfel de frumusețe nu se compară cu frumusețea de pe Pământ!”, șoptesc îndurerată.

“Ai dreptate”, aud în spatele meu.

Mă întorc către el. Ochii lui albaștri-purpurii se adâncesc în ochii mei, dându-mi furnicături în zona frunții. Irizații argintii se joacă în pleoapele lui. Răspunde întrebării din privirea mea.

“Planeta Pământ este bijuteria acestui Univers. A fost, încă de la început. Este, chiar și acum!” O sclipire războinică îi apare în ochi. “Trebuie să salvăm natura, chiar dacă nu putem salva și viețile oamenilor. Myrah, oprim experimentul ca să salvăm planeta!” privirea lui arde cu focul unei iubiri vechi pentru Pământ. “Nu putem salva omenirea, dar putem salva leagănul vieții care este natura și tot ce face parte din natură. Dacă nu facem asta, Malevolenții vor distruge tot. Ar lua cu ei tot!”

Știi asta, însă nu pot accepta că s-a ajuns aici. Oare ar fi trebuit să prevedem asta? Oare am fi putut face și altceva?

Oare Anticii se grăbesc, vrând să pună stop experimentului acum?

O furnicatură îmi urcă pe șira spinării. Din clipă în clipă ar putea suna gongul care să anunțe ultima întrunire, cea în care vor apăsa pe butonul care va termina tot, iar eu stau aici și mă minunez de cât de frumoasă e natura din jurul meu.

Înghit un nod de vinovăție. Trebuie să fac ceva!

Vreau să trezesc în mine furia, să mă pună în mișcare, însă tot valul de mai devreme s-a transformat în pură neputință. A câta oară, mă întreb dacă mai există vreo

șansă. Mă întreb dacă mai există vreo speranță. Mă întreb dacă mai are sens.

Avantajul de a ne afla într-o lume care face parte dintr-o dimensiune superioară, unde Polaritatea este un simplu concept ce aparține Lumilor mai joase, și nu o realitate manifestată în viețile celor de aici, este și faptul că în acest spațiu nu există timp.

Nu există timpul așa cum îl cunosc oamenii. Mii de ani pe Pământ sunt ca un simplu moment trecător aici. În schimb, atunci când coborâm cu misiuni de supraveghere către navele stelare din jurul Pământului, timpul trece cu totul diferit.

De acolo viețile oamenilor arată ca niște înșiruiți de evenimente, acțiuni și reacțiuni. Putem urmări orice formă-gând, orice formă-emoție lansată de oameni în eterul care înconjoară planeta. Acestea se întâlnesc, se întrepătrund cu cele ale altor oameni și dau naștere unor cascade de consecințe, mai mult sau mai puțin dorite de ei.

Atât de frumos! Atât de trist...

Am o apăsare pe inimă și îmi devine greu să respir. Rayden pare atins de tulburarea mea, pentru că îmi spune:

“Știi, nu m-am gândit niciodată că, dacă îi vom proiecta să arate atât de asemănător cu noi, ne va fi atât de greu să-i eliminăm, în cazul în care experimentul va merge într-o direcție greșită.” Zâmbește, însă observ o ușoară tristețe în ochii lui. “Dacă i-am fi proiectat asemănători unor crocodili, ne-ar fi fost mai ușor să facem asta.”

Nu mi l-aș fi imaginat pe Rayden spunând vreodată așa